

SETEMBRE A SICÍLIA*

Josep Piera

—Ací s'acaba tot —va dir-me aquell home, sorprenent el meu silenci.

Ens havíem anat quedant sols, a poc a poc. La gentada que havia omplit de crits i de rialles el tren, havia anat baixant d'estació en estació. En un curt espai de temps el paisatge havia passat d'uns horts engabiats entre edificis a uns tossals de terra groga. El meu vagó, així, s'havia buidat al complet. La meua solitud viatgera s'havia quedat sense cap distracció humana. Només aquell home i jo. Aquell home que acabava d'entrar-hi se m'havia acostat per lliurar-me al diàleg. Ell era el revisor. Jo, un viatger que corria perdut per Sicília i que en aquell instant s'entretenia amb el canvi veloç dels paisatges. Acabat el jove teatre dels cossos alegres que poc abans omplia aquell vagó, jo contemplava uns bancals secs, immensos, tacats de petits sols —melons abandonats, semblaven. La mar havia quedat lluny. I com enduent-se tota aquella joventut xarraire, m'havia abocat al monòleg mut amb mi mateix.

Què feia jo en aquell tren? Cap a on anava aquesta volta? No ho tenia gens clar. Només sabia que aquell tren em duia a Tràpani i que, a Tràpani —un punt d'arribada escollit feia poc en una guia—, volia veure Érice, un pobliu medieval. Érice m'havia impressionat des d'una fotografia, en trobar-lo situat al caramull d'un alt munyó muntayenc, prop del mar. Després? El després el deixava en mans dels olímpics que antigament visqueren a Sicília, tot esperant que ells em designarien un Hermes particular. Quin goig, això de viatjar sense rumb, en mans dels déus o l'atzar!

Va ser aleshores que aquell home va venir-me a la vora, com per fer petar la xarrada. Va demanar-me el diari. Volia, és clar, llegir una informació sobre el seu equip de futbol, el Palermo, que baixava de categoria a causa

(*) Primer capítol del llibre homònim en preparació.

dels deutes econòmics del club. Un petit escàndol sicilià, vaja! Li'l vaig oferir tot d'una el diari i, amb un somrís, en veure que ell devorava àvidament la notícia, vaig tornar-me'n a la finestra. El paratge, ondulant, ressec, agostat, amb restes esparses d'una agricultura socarrada pels llargs mesos sense pluja. Era setembre.

De sobte —encara no haurien passat uns segons— una estrident exclamació va atabalar-me. Era ell, que, mirant-me irritat, indicava rabiüt el diari i cridava:

—Els diners, els diners són els mafiosos. No aquells que maten.

No vaig saber què respondre. Suposava que feia referència als dirigents futbolístics del Palermo, però tampoc no n'estava gens segur. La segona frase, a més, em produïa una inquieta perplexitat. Què volia significar això d'«aquells que maten»? Era dirigida als morts? Als assassins? Vaig preferir no indagar res, per si de cas. Acabat d'arribar al port de Palerm via Nàpols, émboicar-me en una conversa sobre la Màfia i amb un desconegut revisor, era una atractiva imprudència que preferia reprimir. Per això, per dur la paraula cap a d'altres assumptes, per informar-me, vaig preguntar-li sobre les distintes combinacions ferroviàries que eixien de Tràpani —el nostre final de trajecte— cap a d'altres poblacions sicilianes. Vaig pensar que seria una bonà qüestió per a un funcionari del seu ram. Jo no sabia ni quina ruta prendre, una volta arribat a Tràpani. A Tràpani s'aturava per uns dies el meu deambular desficiós per Sicília.

Ell, aleshores, amb apreciable gesticulació, va abocar-me impetuós:

—D'ací? Ací s'acaba tot. Ací comença Àfrica!

I una altra volta vaig romandre perplex, petrificat. No m'esperava això. No m'esperava tan imaginativa resposta. La sentència rotunda de l'«ací s'acaba tot» em va espavordir amb el seu fatalisme. Era com si l'Etna anàs a momificar-nos de seguida o com si la pesta nuclear la tinguéssim ja damunt. «Ací s'acaba tot» vaig repetir-me mentalment. I sí, potser sí —vaig dir-me. A Tràpani s'acabava tot: s'hi acabava la ciutat, Europa finia vora el mar; s'hi acabaven les aventures recents, certs amors confusos, uns pocs plaers de joventut. Tot s'acabava a Tràpani. Tot, també els trens.

• • •

En eixir de l'estació —una vella estació simpàtica— se'm va aparèixer al davant una plaça rectangular, torrada de llum, amb uns raquífics arbres al centre i unes poques palmeres voltades d'asfalt. No era cap oasi, precisament, aquella plaça. Ben al contrari. Era quasi migdia i el sol queia com un volcà invisible, d'una lluentor blanca. Si poc abans, l'«ací comença Àfrica» d'aquell revisor tronat, ressonava dins meu com una remor llunyana

—el caure fresc d'una font o la música d'aire d'uns versos antics— ara, aquella frase se'm desvetlava amb un silenci de cendres. Allò igual podia ser Àfrica, com un desert de Califòrnia, com qualsevol jardinet descurat del meu país a l'agost. Allò, però —aquella plaça solitària— era Tràpani, el sud sicilià que de lluny m'evocava gestes medievals, un gran port, el poblet d'Érice...

Ja aleshores, aquell desconegut del tren se'm presentava com un misatger. Ell, amb la seua proverbial eloqüència, no sols m'havia tret de l'entot-solament anterior, sinó que em llançava en una direcció imprevista. Certament, un matis ja se m'havia obert: si tot s'acabava en aquella ciutat, era per tornar a començar una altra volta. Era la roda de la vida, aquest bolic constant de coses que fugen cap a l'oblit o el record per tal de donar cabuda a les noves que vénen a omplir el buit deixat. No pagava la pena de continuar devorant-se les entranyes per un passat abolit. Res no torna a començar, mai. Igual passen els paratges socarrats que feia poc travessaven les finestres del tren, com els amors més estimats o els més bells cossos joves. Reconstruir un objecte trencat —pensava— serà sempre una acció fracasada, quan els fràgils objectes siguen les persones. Tirar avant, atent al temps que passa, al present fugisser del viatge, era l'única solució. Només em calia esperar, que els déus em guiassen novament.

A l'hotel, que tenia també una pinta rànica, d'establiment caigut en decadència —va ser el primer que hi trobaren els meus ulls, mig cecs de tanta claror—, va rebre'm una anciana i un pobre porter xacrós, amb una cama més curta que l'altra. La dona, carregada de joies, amb els cabells platejats, vestida de negre, presidia la recepció, de dalt d'una tarima voltada de clauers, com una santa embolcallada d'ex-vots. El porter, a sota seua, quiet i desnivellat, quedava com un suplicant en plena pregària. Vaig preguntar si tenien habitacions lliures. I en dir-me que sí i saber-ne el preu, vaig gosar demanar-ne una d'individual i amb bany. La senyora, aleshores, va guaitar-me sarcàstica i, amb to de bruixa, va llançar-me a la cara:

—Vos sou boig! L'aigua és or, a Tràpani.

Anava de sorpresa en sorpresa. Aquella arribada començava a semblar-me una ficció. No sols la gent em parlava com els personatges de pel·lícula, sinó que l'escenari mateix —aquell hotel en aquella plaça— se m'afigurava com un llogaret de novel·la sudamericana, en el seu abandó somort del ple de migdia. No parava, tampoc, de qüestionar-me: o aquella gent era d'una antiga saviesa irònica, o em prenien per un estranger idiota. A Palerm, m'havien confós amb un italià peninsular; potser ara també em consideraven milanés o romà, un urbanícola del nord, i em tractaven amb l'olímpic menyspreu dels divins en dirigir-se als ingenus mortals.

Tràpani m'atreia, en la seua inicial desolació. Algun plec del meu cer-

vell ja sabia que aquell final era un principi, com diria el poeta. L'atzar, el pensat i fet, em dirigien cap a alguna ruta imprevista. Sicília, amb els seus misteris illencs, se'm feia sentir viva, en aquella ciutat encesa que era Tràpani.

• • •

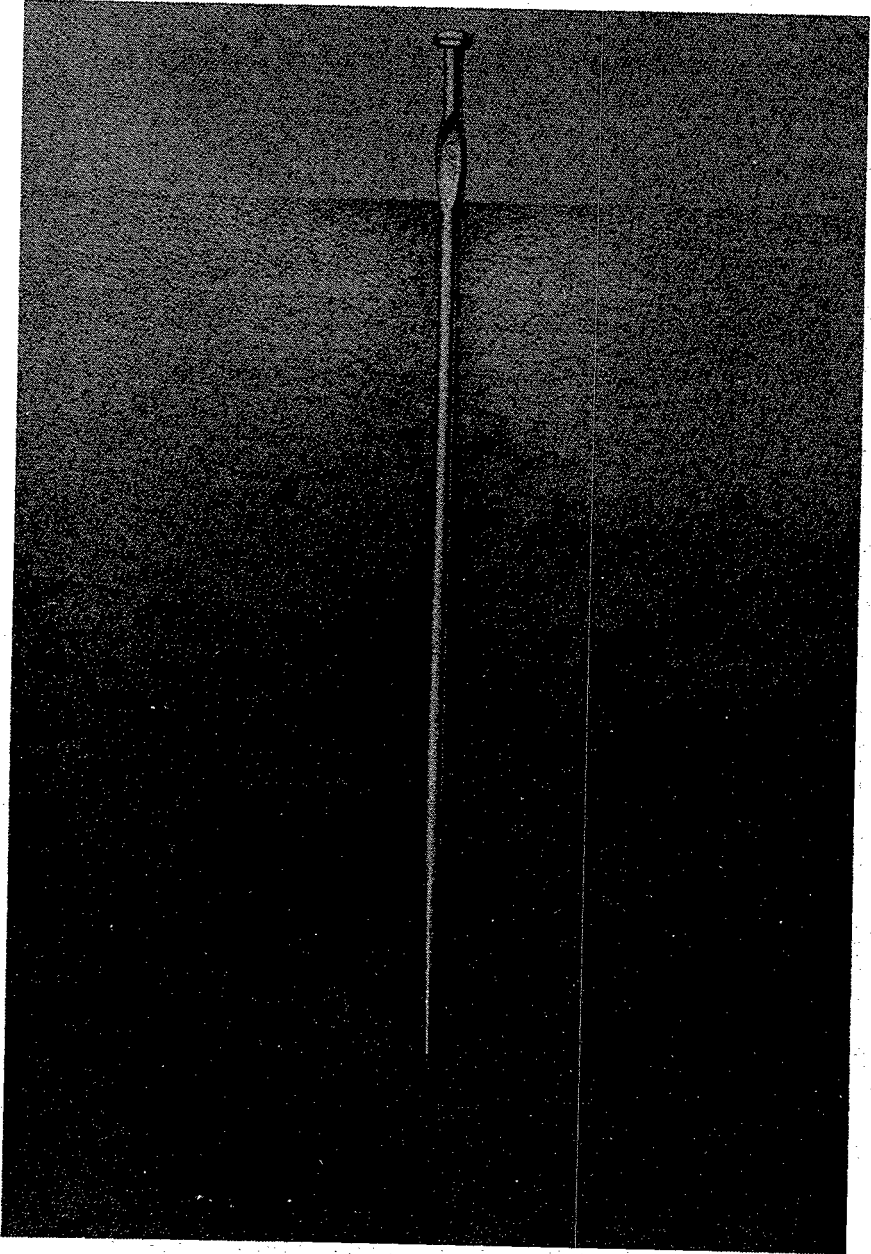
Havent tastat per dinar un cus-cus coentíssim —el plat típic de Tràpani—, sense adonar-me'n, vaig començar a caminar per aquells carrers fornals fins que no sé si vaig perdre'm o vaig sentir-me perdut. A poc a poc, aquell silenci bascó, aquella aclaparadora xafogor que era la buida vesprada, començaren a transformar-se en l'ambientació bufonesca d'un film fellinià: veus al·lucinades fugint de l'ombra reclosa de les cases, sonores publicitats televisives sobre els mil-i-un plaers del consum, un nan que arrossegava dos bidons de plàstics en un carretonet infantil, un gros gegant adormit sobre el manillar d'una derringlada bicicleta que semblava anar a soles, una filera de dones endolades amb marraixes fent cua darrere d'un camió cisterna, antigues melodies d'amor —*Cia, ciao*— vingudes d'una ràdio... Era com una funció de circ per a ningú, com el somni grotesc d'una febrada, com l'assaig absurd d'una folia. Aleshores, davant aquelles imatges calentes, intenses i estranyes, entre tràgiques i còmiques, com un ninotesc melodrama, vaig comprendre millor les paraules punyents de la madama de l'hotel, vaig començar a intuir quin paper prenia la meua presència de pas en aquell lloc. I just en aquell moment que semblava haver-me extraïat en un desolat descampat de brosses seques, parets en ruïnes i pudor a goma cremant, com si acabàs de passar un bombardeig, vaig entreveure la mar al bell mig del clavill que deixaven dues finques de cases. Era el port, el port de Tràpani, a un dels molls del qual estava arribant un *aliscafo*. M'hi vaig acostar. Aquella era una embarcació turística que feia la ruta de les illes Ègadi, un menut arxipièlag prop de Tràpani, segons el mapa que tenien exposat al sol, d'un blau blanquinós de tant descolorit, en una de les agències de viatges d'aquell port. Tot d'una vaig decidir-ho: «si no tarda massa a partir, me'n vaig a la primera illa que toque. No vull fondre'm ací». I a Lévanzo que vaig marxar.

De dins la panxa envitrallada d'aquell mecànic peix volador, Tràpani tenia tot el sol d'Àfrica, tota la llum de Grècia, el misteri ardent dels llocs a perdre. Lévanzo, però, ja va semblar-me un tros trencat de Creta, amb les seues roques resseques, la seua mar lluminosa, els seus peixos minúsculs que feien cosconelles als peus, el remorós silenci de la brisa, les tavernes amb adolescents bruns com estàtues de bronze, dones amb els pits com llimones, piteres amb els seus plomalls de flors grogues... Allò millor de Lé-

vanzo, si més no, va ser una muda seqüència en una platja remota, de la qual vaig ser, a més, un dels protagonistes. Quan vaig arribar-hi, en aquella platja de pedres cantaires només hi havia una xica prenent el sol, nua, d'esquena. Vaig saber de seguida que aquell era un cos femení per les formes apomades dels seus malucs, acostumats al banys integrals. M'hi vaig situar discretament lluny i m'hi vaig despullar, bé que sense atrevir-me a llevar-me el banyador, per tímida i més coses. Ella, segons el meu parer, no va fer a penes cas de la meua arribada; una ullada indagadora i proud. Jo, una volta instal·lat, vaig posar-me a llegir, indiferent. No és que aquell cos no em fes gràcia, que era bonic i jove, però no em sent entre aquells mascles que en veure un nu de dona se l'enduen mentalment al llit.

Va ser mentre prenia el primer bany que vaig veure arribar de lluny un xavalet i com aquest abaixava lentament cap a la mar, xiulant una cançó de moda, fent-se sentir tot i voler aparentar el contrari. La noia i jo vam mirar-lo. Ell, en un no res, va traure's la samarreta, va abaixar-se els texans curts i, després de deixar les peces de vestir sobre una roca, va llevar-se el banyador i va exhibir-se, amb naturalitat, davant les nostres mirades. Era, sens dubte, un xicon ben format. A la seua edat —devia tenir al voltant dels vint anys— resulta més difícil no tenir un cos bonic que el contrari. Però al marge d'aquesta apreciació entre distant i objectiva, el xaval gaudia d'un cos prim, no massa atlètic, bru i ben dotat de paquet. Era admirable i ell ho sabia. Per això, com qui no vol, va deixar-se contemplar abans d'allargar-se en terra. També ell duia tot el cos bronzejat, senyal inequívoc d'estar habituat a aquella situació. M'havia clavat en una platja nudista? Cap senyal no ho indicava. Per un moment vaig pensar a despullar-me del tot, jo també. Però a continuació vaig preferir deixar les coses com estaven i no interferir en res. No sabia si era un destorb involuntari en una escena de lligue o tot eren cabòries del meu cap calent. Vaig decidir esperar i fumar un cigarret tot mirant els revols d'unes gavines des d'uns esculls surreals.

Al cap de poc, com en una efímera dansa o un epigrama hel·lenístic, aquell xaval, que de prop era més jove, entre setze i diuit anys, va iniciar un ritual solitari, lluent de desig i salobre. Mai no he pogut saber si aquella escena va ser una provocació conscient als dos únics espectadors que hi érem, un intent de seducció o el pur joc, impúdic i al mateix temps innocent, d'una criatura, pagada de la seua bellesa, que disfrutava del seu narcisisme adolescent. Ajagut al tros de vora mar on trencava l'onatge, de cara al cel enlluernador que li acariciava la pell, ell esperava, d'esquena a nosaltres, concentrat i impacient, cames en alt, l'arribada suau de les ones. Quan aquestes, però, amb el seu tacte d'escuma, li excitaven per un instant el sexe, ell tremolava de gust i, engrescat pel contacte, cridava cap a dins, confonent el seu plaer amb la remor de la mar. Com si ell i la mar gaudissen, amb

Ferida, dibuix (1971), 70×50.

idèntic deler primerenc, dels seus amors secretíssims. Fent-nos, als altres, espectadors partíceps, amants d'aquell amor pel do de la mirada.

Vaig quedar-me de pedra, durant un minut etern, davant el deliciós atreviment desinhibit d'aquell jove. Entre agradablement sorprès i excitat, vaig girar la vista un segon i em vaig topar amb el somriure de la xicona aquella que em mirava amb complicitat igualment excitada. El desig eròtic es manifestava urgent en el seu rostre, com també, de segur, en el meu. Els seus ulls lluien seductors i contents. Tot d'una, sense pensar-s'ho, ella va alçar-se i, nua com un deessa encarnada, vingué vora mi i em besà. Sense temps a reaccionar se'm va tirar damunt i em cavalcà brutalment. La seua cara, els seus cabells, els seus pits, dansant com en un miracle, brillaven de sol i sal.

Al cap de poc, tot plegat, semblava com l'esclafit del miratge provocat per la tensió acumulada des de l'arribada a Tràpani. Era la primera volta en vida que m'havia sentit violat per la mateixa Afrodita. Aquella nit, a l'hotel, no vaig poder tancar els ulls, per culpa de la calor africana i altres malsons que em mantenien despert.

• • •

L'endemà, en un matí encantat amb núvols baixos, amb l'autobús de línia, en companyia d'uns matrimonis anglesos, vaig pujar a Érice, el poble medieval. Després d'una empinada carretera plena de revoltes, encimbellat entre boscos i boires, Érice em va sorprendre agradablement, amb el seu ambient recollit de poble medieval pur. Semblava que Érice visqués permanentment ennuvolat, com dins un conte de fades amb dracs perversos, empresonades princeses precioses i cavallers arnesats que poblaven d'heroïques il·lusions el seu fetiller escenari. Com en una contalla romàntica, entre murs verds d'heura i els vels ondulants de la boira que jugaven a ocultar els merlets del castell i el campanar de l'església, Érice era una realitat irreal, el somni d'un narrador anglés passat de moda. En un moment, quan van posar-se a sonar unes dèbils campanes distants i d'una raconada van eixir les notes d'un acordió nostàlgic, em vaig sentir embruixat. Érice, aleshores, anava i venia, com un llogaret construït dalt d'un vaixell, apareixia i desapareixia entre els núvols, deixant endarrere un alquímic perfum a dompedros i unes poques petjades sobre l'empedrat humit dels seus carrerons solitaris. En llegir que a Érice hi havia hagut un temple dedicat a Venus, un bell temple romà ara esborrat del paisatge, vaig pensar novament en l'escena de Lévanzo de la tarda anterior. Érice, al cim d'un alt pujol prop del mar, imaginat com un espai diví on venerar l'amor, podria interpretar-se com una veritable muntanya de Venus. Altres escenes, captives del record, se'm van fer presents aleshores. Però no volia deixar-me arrossegar

fins al pou fosc de la nostàlgia. No volia tornar a aquella història que només havia existit per a mi, per fer-me companyia en les llargues nits d'hivern a Nàpols. Si almenys li hagués fet saber el meu desig, el meu ¿era allò amor? Però la vergonya ho va impedir. Sentir-me atret per una alumna, no m'havia passat mai, abans. I en vaig tenir por. Vaig preferir, llavors, no dir res a ningú, mantenir aquell rostre d'ulls verds com una imatge adorada en secret, evocada durant moltes masturbacions amagades.

Per oblidar aquesta aventura privada, un dels motius que m'havia impulsat a emprendre aquest viatge, vaig posar-me a llegir un llibre d'història que havia adquirit, feia uns pocs dies, a Palerm. Entre les seues sàvies pàgines vaig trobar el fil que em va fer girar el cervell com una trompa veloç. A Tràpani —o Tràpena, segons Muntaner— el 30 d'agost de 1282 desembarcava Pere el Gran a fer-se càrrec de Sicília en tant que hereu, per via de la seua muller, Constança, del tron perdut pels suabis. Per aquells mateixos dies, a la resta de l'illa, havien esclatat el famós *Vespro*. Així va començar el nostre llarg domini sobre «la dolça Sicília», com l'havien cantada els poetes àrabs. També la reina Constança «amava la cultura àrab», segons l'autor d'aquest llibre, i acostumava a rodejar-se d'escriptors musulmans d'origen ibèric que li cantarien precioses composicions amb què gaudir dels bells jardins dels cossos, de les fràgils imatges sonores com càncters de vidre reblerts de bon vi. D'aquesta manera, barrejant els gustos poètics de tradició aràbiga de Constança de Sicília, amb els sabers trobadorescos del seu marit, Pere el Gran, hom podia començar a imaginar els prolegòmens del nostre posterior esplendor literari.

• • •

Tràpani és una petita ciutat que permet ser recorreguda de cap a cap d'una passejada. Amb un carrer major, en la seua part antiga, deliciosament original, no sols per l'elegància dels seus palaus barrocs i la sobrietat d'un parell de capelles gòtiques, sinó per tenir a les dues bandes la mar. La vila antiga de Tràpani és una via senyorial que ompli un braç de terra enmig del mar, a un cantó el nou port, a l'altre les solitàries muralles del moll vell. Aquesta és la Tràpani port, la històrica, la que exportava sal i tenia una importància estratègica única, per ser el punt més pròxim a la costa africana, mentre aquestes aigües foren les del comerç oriental cap a Europa.

A la nit, assegut a la terrassa d'una cafeteria del port, entre olors a gesmil i salobre, vaig participar sense voler d'una singular xarrada. Tres joves parlaven, en un francès estrany, al cambrer del local que no podia entendre'ls. Es tractava d'una conversa de sons sense sentit. Els tres xicots amb el seu francès perifèric, a penes si coordinaven quatre mots dexifra-

bles. Un d'ells, el més repetit, era Trento. ¿Parlaven de religió? Després d'uns dies tan al·lucinants, que tres àrabs i un cambrer estiguessen discutint de teologia a les tantes de la nit en un bar del port de Tràpani, em resultava del tot natural. D'aquest entreteniment mental però, va traure'm el mateix cambrer. Era un xicot d'estatura mitjana, bru, amb la pell bronzejada que ressaltava entre la camisa blanca. Ell se'm va apropar a preguntar-me, un tant suplicant, si jo sabia francès. En respondre-li afirmativament, ell, amb un mig italià complicadíssim, tant que no he sabut mai si ens vam arribar a entendre, va dir-me:

—A penes si els en pipe una, senyor. Són tunisians. Parlen de Trento, on sembla que vulguen anar.

Va resultar que els morets buscaven un quart amic que vivia a Itàlia, a Trento. El seu desconcert era total. Segurament pensaven que en travessar la frontera —Tràpani feia de frontera entre Itàlia i Tunísia— ja tindrien a tocar el seu amic i només llavors descobrien moltes complicacions inesperades. Van demanar-me com era de lluny Trento, pregunta que vaig traduir tot seguit al cambrer. I ell, una mica més solt, somrient i en to burleta, va amollar:

—Res, s'encenen una cigarreta i, xano-xano, quan encara no se l'hauran acabada ja hi hauran arribat.

En contestar als tres moros que Trento estava molt lluny, van fer cara de preocupació i van fer-se fonedissos amb disculpes. El cambreret, amable, va voler convidar-me a un café abans de tornar-se'n a la faena. De tant en tant, però, veient-me llegir o prendre notes, em guaitava curiós, discretament, o potser m'ho semblava a mi, que feia el mateix, intrigat, quan creia que ell no em mirava. D'alguna manera ell em recordava l'adolescent de la platja. Ambdós tenien un mateix somriure.

En un moment, un veí de l'esquerra en qui no m'havia fixat, va dirigir-me la paraula. Era un vell de fatxa honorable, de maneres suaus i veu elegant. Volia preguntar-me —deia— de quina regió italiana era jo. Vaig entretenir-lo un poc amb evasives. Si hi ha un tema que encanta els italians és aquest d'averiguar la filiació d'un individu per l'ús que fa de la llengua o l'entonació que en té. És la famosa qüestió del *dialetto* o diversos parlars italians, tema que pot donar per a una conversa d'hores. En explicar-li finalment la meua procedència estrangera, va quedar-ne despistat. Potser ja anava enganxant-me als seus discursos circumval·latoris, complicats, ambigus, densos en retòrica? Els italians posseeixen una habilitat extraordinària per a extraure informació personal dels seus interlocutors. De vegades, no sé si és una curiositat educada o un esport nacional. En aquest cas, si més no, va ocórrer a l'inrevés. Perquè a penes insinuar-li que era periodista —el primer ofici que se'm va acudir— ell va començar a contar-me la seua

vida. Una vida que, com totes, va iniciar-se bonica i havia resultat patètica, finalment.

Ell havia nascut a Marsala, un poble vora mar entre Tràpani i Agrigent, famós pel seu vi i on el seu pare exercia aleshores de mestre d'escola. Allí s'havia criat després de la gran guerra. L'altra guerra, la segona guerra mundial, com per a tants altres del seu temps, li havia resultat un divertiment en principi, després una experiència dramàtica. L'entrada dels americans la recordava com una festa. Més tard, a Palerm, va acabar d'estudiar lletres i després havia exercit de professor a Messina. S'hi acabava de jubilar, no feia massa. Aficionat a la literatura des de jove, D'Annunzio —deia— l'havia tingut en gran estima i del mestre —en presumia— guardava cartes, fotografies, records...

—Tant de Sciascia, Sciascia! Sciascia va encertar un bon dia una recepta i, d'aleshores ençà, no fa més que repetir-la —el comentari, insidiós, va interessar-me. Tot d'una, però, va prosseguir—: Passa que té bons contactes a Roma i... Jo sóc més llegit a Sicília que no aquest escriptor de novel·letes. Sí. Jo sóc poeta, senyor. Després, si voleu, podem anar al meu estudi i li regalaré algún llibre.

Vaig somriure, sense dir paraula, intrigat de bon començament. Però a mida que la xarrada anava centrant-se més i més en la literatura, el seu curiós monòleg va demencialitzar-se progressivament:

—No hi pense —exclamava excitat— però encara que siga lleig de dir, sóc un dels aspirants al Nobel d'enguany. Una professora sueca, que estueja prop de casa meua, està traduint-me per presentar-m'hi candidat. La premsa d'Estocolm ja n'ha parlat i bé, de la meua obra. Ací, tanmateix, tots són uns ressentits. Ací només és el poble qui m'estima. Els diaris sicilians m'ignoren, tot i que els meus llibres s'esgoten ràpidament.

No sabia si riure o plorar, davant les paraules i els gestos d'aquell pobre vell. Cansat d'interpretar en clau irònica el seu melodrama de circ, les seues fantasies tristes, vaig decidir disculpar-me amb l'excusa d'una citació prèvia i m'hi vaig alçar, tot cridant el cambrer. Quan ja em retirava, el xaval se'm va apropar i em va dir:

—Excuseu-lo, senyor. És un mestre d'escola. Viu sol, jubilat, sense ningú... No té res més a fer. Però no és perillós, no. És un bon home.

Vaig quedar-me perplex, mirant-me'l fixament un instant, aquell xicon que somreia. En aquell moment ho vaig decidir: calia marxar aviat; no volia que Tràpani m'enfollís a mi també.